

skabet er fastslået, men nok før barnet er 3 måneder gammelt. Efter arbejdsgruppens opfattelse vil det i mange tilfælde være mest praktisk, at aftalen kan indgås i forbindelse med faderens møde på statsamtet om anerkendelse af faderskabet. Da faderskabet kan anerkendes også før barnets fødsel, bør aftalen om fælles forældremyndighed også kunne indgås før barnets fødsel.

Efter justitsministeriets opfattelse vil en regulering af disse spørgsmål mest hensigtsmæssigt kunne ske i de administrative regler, der kan fastsættes i medfør af forslaget til § 28. Det vil i disse regler blive fastsat, at aftale om fælles forældremyndighed ikke kan godkendes, før faderskabet er fastslået. Justitsministeriet er endvidere indstillet på at fastsætte, at aftalen ikke kan godkendes, før barnet er født. Efter justitsministeriets opfattelse kan det af hensyn til moderen være hensigtsmæssigt, at der ikke tages stilling til forældremyndighedsspørgsmålet før barnets fødsel. De praktiske ulemper ved at fastsætte en sådan frist vil efter justitsministeriets opfattelse være begrænsede, da det er forholdsvis sjældent, at anerkendelsen af faderskabet sker før barnets fødsel. Der er imidlertid efter justitsministeriets opfattelse ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastsætte en frist på 3 måneder efter barnets fødsel. Ved en aftale om fælles forældremyndighed fraskriver moderen sig ikke forældremyndigheden, ligesom det også er praktisk, at aftalen kan indgås i forbindelse med anerkendelsen af faderskabet, som ofte ønskes foretaget, inden barnet bliver 3 måneder.

Ophævelse af aftalen om fælles forældremyndighed skal ske, blot en af forældrene kræver det, jfr. § 10. Det er dog en forudsætning, at forældrene ikke lever sammen, eller at en af dem agter at ophæve samlivet, jfr. de almindelige bemærkninger pkt. 5 b.

Dør den ene af forældrene, vil forældremyndigheden forblive hos den anden alene, hvis barnet bor hos den efterlevende, jfr. § 15, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Til § 10

Bestemmelsen omhandler muligheden for at bringe den fælles forældremyndighed til ophør, når forældrene ikke lever sammen eller agter at ophæve samlivet. Den svarer til betækningsudkastets § 10, jfr. betænkningen s. 66-70. Bestemmelsen gælder både for gifte og ugifte, der har fælles forældremyndighed.

I bestemmelsens *stk. 1* bevares den mulighed, der følger af den gældende myndighedslovs § 24,

stk. 1, for at enhver af gifte forældre i tilfælde af samlivsophævelse kan kræve den fælles forældremyndighed bragt til ophør. Som efter gældende ret bevirker samlivsophævelse ikke nødvendigvis nogen ændring i den fælles forældremyndighed. Det foreslås endvidere, at enhver af forældrene kan kræve, at den fælles forældremyndighed skal ophøre, hvis en af dem agter at ophæve samlivet.

Stk. 1 medfører endvidere, at enhver af de ugifte forældre, der efter forslagets § 9 nu får mulighed for at aftale fælles forældremyndighed, kan kræve, at den fælles forældremyndighed skal ophøre, såfremt forældrene ikke lever sammen eller agter at ophæve samlivet.

I medfør af *stk. 2* kan forældrene med statsamtets godkendelse indgå aftale om, hvem af dem forældremyndigheden skal tilkomme alene efter samlivsophævelsen. Aftalen godkendes, medmindre den strider mod, hvad der er bedst for barnet. Godkendelseskriteriet er bortset fra sproglige ændringer i overensstemmelse med den gældende lovs § 24, stk. 1.

Er forældrene uenige, eller har statsamtet nægtet at godkende forældrenes aftale, træffer retten afgørelsen om, hvem af forældrene der skal have forældremyndigheden alene, jfr. *stk. 3*. Kriteriet for rettens afgørelse er, at afgørelsen træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet.

I forhold til den gældende lovs § 24 er der foretaget den ændring, at afgørelsen om forældremyndigheden i tilfælde af tvist mellem forældrene i alle tilfælde træffes af retten. Efter den gældende myndighedslovs § 24, stk. 1, skal statsamtet træffe afgørelse, også hvis der er uenighed mellem forældrene. I de almindelige bemærkninger pkt. 5 f er der nærmere redegjort for forslaget om overførelse af alle forældremyndighedssager, hvori der er uenighed mellem forældrene, til domstolene.

Endvidere er det foreslåede kriterium for rettens afgørelse ændret i forhold til det gældende kriterium i § 24, stk. 1, hvorefter afgørelsen træffes efter, hvad der findes rimeligt under særligt hensyn til barnets tarv. Dels er der foretaget en sproglig ændring af kriteriet »barnets tarv« til »hvad der er bedst for barnet«, og dels er ordet »rimeligt« udeladt og erstattet af formuleringen »under særligt hensyn til, hvad der er bedst for barnet«. Baggrunden for den sidstnævnte ændring er et ønske om at imødegå risikoen for, at der tages hensyn til skylden for forholdets forlis. Ændringen er i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag, jfr. betænkningen s. 40-41.